

pisatelja . . . Šestleten otrok se ne zadavi kakor mlado mače, in kako bi se celo to borilo za življenje! Mislimo si torej, da se umor zvrši prav po pravilih moderne igravske umetnosti — fiziološki resnično. Kdo bi zdržal to? — Zdaj nedostaje samo še, da nam spravi kak pisatelj na oder prizor, kako nezakonska mati zadavi svojega novorojenčka; tudi v tem činu bi bilo dosti tragike, toda . . .

Kaj zahtevamo torej? Naše mnenje je to: Ako si je hotel gospod pisatelj od vseh koncev, ki bi jih bil svoji drami lahko dal, izbrati že najstrašnejšega, potem naj bi se grozno dejanje vsaj ne vršilo tako neposredno pred našimi očmi; deček bi lahko utekel v drugo sobo, in tam naj bi se zgodilo, kar se mora zgoditi, ali pa, ako naj gledavec od tega že vsekakor nekaj vidi, naj bi Ivan Fedjo zadavil v njegovi postelji, kjer ostane najgroznejše očem lahko prikrito. Čim več se v takih stvareh pripušča domišljiji vsakega posameznega, tem boljše je; vsakdo naj vztraja v svojih mislih pri strašnem dejanju, kolikor mu to dopušča njegova narava, njegova čud . . . V Ibsenovi »Divji ráci« vlada med očetom in hčerjo isto razmerje, kakor v Tucičevi drami med očetom in sinom. Tudi ondi mora otrok s poti, ker se je Ibsen najbrž bal, da bi bil drugače konec njegove igre premalo dramatiški; a kako je znal Ibsen to narediti, kako lepo je vse to napeljal! . . .

Dne 8. decembra l. l. in dne 1. januarja t. l. se je igral po dolgem premoru spet enkrat Linhartov »Matijček«, igra, ki mora spričo svojega pomena za naše slovstvo buditi vsakemu rodoljuba najprijetnejše zgodovinske spomine.

Svetopisemska igra »Jožef v Egiptu« F. E. Vetterleina, katero je v slovenščino prevedel znani pisatelj Finžgar, in katero so igrali dne 3. in 6. januarja, nas navzlic temu, da se nam nudi v nji prilika, spoznati Egiptovskega Jožefa od popolnoma nove strani, to je kot ljubimca in srečnega ženina, ni mogla zanimati posebno. Putifarko smo imeli za bolj demonsko žensko, nego se nam je predstavljala ta večer. Na smeh nas je silil Putifar v tistem trenutku, ko s tako vidnim veseljem pove Jožefu, da mu je žena že umrla . . . Za odrasle bi morala biti ta igra vsekakor prirejena drugače, nego je, a za mladino že taka, kakršna je zdaj, ni prav pripravna, ker se toliko oddaljuje od svetopisemske povesti, da se otroku lahko razprše one iluzije, katere si je ustvaril v svoji mladi domišljivosti o svetopisemskih zgodbah.

Dne 15. januarja je imel zaslužni režiser, igravec in učitelj dramatiškega društva, gospod Inemann, svoj častni večer. Predstavljali so Schillerjeve »Razbojnice«.

Opernih predstav smo imeli v gori označenem času petero: 21. decembra so peli »Trubadurja«, 26. decembra »Marto«, 30. decembra »Aido«, v kateri je ta večer nastopila odlična hrvaška umetnica in primadona zagrebškega gledališča, gospa L. Brucklova, 1. januarja »Traviato«, a dne 5. januarja spet Parmovi skladbi »Staro pesem« in »Ksenijo«.

Z.

Nova Iskra. Namesto »Iskre«, ki je prestala izhajati, je izšel v Belgradu nov srbski ilustrovani list: »Nova Iskra« v veliki četverki. Lastnik in urednik ji je Rista Odaević. Naročnina se pošilja »Parni radikalni štampariji v Belgradu, Knežev Spomenik, br. 7.« Naročnina znaša 10 fl. ali 20 frankov v zlatu za inozemstvo. — Prinaša pa različne leposlovne članke in življenjepis Stojana Novakovića. V listku so zaglavja: Naša pisma, kronika, nauka, književnost, umetnost, razno, bibliografija. — »Nova Iskra« prinaša v prvi številki lepo vrsto slik srbskih umetnikov.